

4. Сагатовський В.Н. Весы Фемиды и суд совести [Текст] : Популярныe очерки об этике и этикете / В. Н. Сагатовский. — М. : Мол. гвардия, 1982. — 206 с.

5. Семенова А.В. Педагогічна майстерність І.А. Зязюна – ма- як для педагогів за покликанням./ Алла Василівна Семенова / Проблеми та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти — Харків : НТУ „ХПІ”, 2015. — Випуск 42 (46). — С. 56—65.\

6. Станиславский К.С. Начало сезона // Статьи, речи, беседы. — М, 1953. — 567 с.

*Іваненко Л.О.
м. Харків, Україна*

. ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК СУЧАСНА ПЕДАГОГІЧНА ТЕХНОЛОГІЯ ПІДГОТОВКИ КОМПЕТЕНТНИХ ФАХІВЦІВ

Постановка проблеми. Сьогодні суспільство вимагає від системи вищої освіти якісної професійної підготовки майбутніх фахівців, які володіють фундаментальними знаннями, вміннями та навичками, здатних творчо підходити до вирішення неординарних питань, бути конкурентоспроможними на ринку праці.

Це, у свою чергу, визначає проблему необхідності використання дистанційного навчання, що покликане вдосконалювати й розвивати традиційні очні й заочні форми шляхом інтеграції кращих надбань сталих форм із новими інформаційними технологіями у процес формування професійної свідомості майбутніх фахівців. Дистанційне навчання відрізняється від інших форм навчання способом отримання (надання) освіти або характером освітньої технології, що здійснюється опосередковано на відстані.

Можливості дистанційного навчання цілком відповідають соціальному замовленню з підготовки майбутніх фахівців. Аналіз наукової психолого-педагогічної літератури та дані дисертаційних досліджень, що з'явилися останнім часом, свідчать про значну увагу науковців до проблеми впровадження дистанційних технологій у навчальний процес навчальних закладів різних типів. Теоретичним підґрунтям розв'язання поставленої проблеми є науково-педагогічні засади дистанційного навчання, сформовані вітчизняними науковцями (В. Кухаренко, В. Олійник,

В. Рибалко, Н. Сиротенко, П. Стефаненко), а також доробок зарубіжних дослідників (Дж. Андерсен, Р. Бел, Дж. Блумстук, Ст. Віллер, Т. Едвард, Д. Кіган, Р. Клінг, Дж. Коумі, О. Андреев, М. Моїсеєва, Є. Полат, В. Солдаткін, А. Хуторської та ін.).

Мета даної статті полягає в теоретичному обґрунтуванні необхідності використання дистанційного навчання як сучасної педагогічної технології підготовки компетентних фахівців.

Виклад основного матеріалу з повним обґрунтуванням отриманих результатів.

Дистанційне навчання визначається сукупністю педагогічних і інформаційних технологій. Сучасні комп'ютерні технології здатні забезпечити передачу та доступ до різноманітної навчальної інформації на рівні не менш ефективному, ніж традиційні засоби навчання. Проте, для їх ефективного застосування в процесі придбання знань і формування інтелектуальних умінь, потрібне органічне поєднання технологічних, інформаційних, дидактичних й методичних складових навчального процесу. У зв'язку з цим ми вважаємо за необхідне розглянути співвідношення педагогічних і інформаційних технологій та їх взаємодію в процесі дистанційного навчання.

Сучасна педагогічна технологія являє собою синтез педагогічних досягнень: поєднання традиційних, досконалих форм і методів із сучасними ефективними освітніми інноваціями.

Під педагогічною технологією, згідно з поглядами І.Ф. Прокопенка, слід розуміти вивчення, розробку і системне використання принципів організації навчального процесу на основі новітніх досягнень педагогіки, психології для розробки таких засобів навчання, що підвищують ефективність навчального процесу [6]. Педагогічна технологія може бути різних рівнів. Її складовими є: учасники процесу навчання, система теорій, ідей, засобів і методів організації навчальної діяльності, що забезпечують всі аспекти засвоєння знань і практичних умінь.

Узагальнення даних вказує на те, що педагогічна технологія є складовою (процесуальною) частиною системи навчання, тому вона є органічно пов'язаною із дидактичними засобами та організаційними формами навчання. Педагогічна технологія визначає процес викладання і засвоєння знань з урахуванням технічних і людських ресурсів, їх взаємодії. Вона ставить своїм завданням оптимізацію форми навчання та поєднує не тільки конкретні методичні вказівки, а й весь шлях досягнення особистістю комплексного розвитку, тому має спрямування на

певний вид діяльності й сприяє формуванню здібностей, умінь, певного стилю мислення, менталітету [1; 2; 3].

У літературі з дистанційного навчання ми знаходимо різні терміни, що використовуються для позначення сукупності методико-організаційних дій, спрямованих на оптимізацію навчального процесу з використанням нових інформаційних технологій.

За визначенням В.В. Олійника, **дистанційне навчання** – це *самостійна педагогічна технологія*, основою якої є самостійна робота слухачів, дидактично забезпечена і контрольована. До її структури органічно входять: сучасні форми і методи відбору, конструювання і відображення навчального матеріалу; елементи модульного і комп'ютерного навчання; теорії і практики керованої самостійної роботи; застосування у навчанні інформаційних технологій, телекомунікаційних мереж тощо.

Особливість інформаційних технологій полягає в тому, що мультимедійні та інтернет-технології дозволяють використовувати їх як засіб навчання, виховання та інтеграції в світову спільноту, впливаючи на особистість, її професійне самовизначення і становлення. Інформаційні технології підвищують мотивацію навчання та стимулюють пізнавальний інтерес, підсилюючи ефективність самостійної роботи.

Сучасні засоби дистанційного навчання (дистанційні курси, освітні сайти, електронні підручники тощо) синтезують в собі передові інформаційні та педагогічні технології, забезпечуючи тим самим передумови для здійснення принципово нового підходу до навчання і виховання в новому освітньому середовищі.

Розвиток інформаційних технологій є стимулом, що визначає вдосконалення і впровадження сучасних педагогічних технологій в навчальний процес дистанційного навчання [5]. Сутність педагогічної технології полягає в тому, щоб, спираючись на постійний зворотний зв'язок, гарантувати досягнення чітко поставлених цілей, планованих як результат навчання, з яких виявляється, якими навичками та вміннями має володіти здобувач освіти; які досягнення він може реально продемонструвати.

Таким чином, педагогічна технологія припускає реалізацію ідеї повної керованості навчальним процесом. Інформаційні ж технології дозволяють здійснювати безперервний контроль ступеня просування майбутніх фахівців до поставлених цілей, що супроводжується відповідною корекцією ходу навчання. Можна припустити, що основною

функцією інформаційних технологій у навчанні є впровадження розробленої теорії в практику навчання.

Висновки з дослідження і перспективи подальших розробок.

Таким чином, процес професійної підготовки у вищих навчальних закладах має, насамперед, спрямування на формування готовності до такої діяльності, що базується на потребі особистості у навчанні і вдосконаленні власної особистості протягом життя.

Використання дистанційних форм і методів навчання: сприяє індивідуалізації процесу професійного становлення майбутніх фахівців, спонукає їх до самостійної роботи, що забезпечує ефективне управління процесом засвоєння знань шляхом чіткої організації навчального матеріалу; формує інформаційну культуру, налаштовує на оволодіння інноваційними засобами здобуття та застосування інформації; дозволяє здійснити більш повний облік індивідуальних особливостей майбутніх фахівців за рахунок надання можливості працювати в зручному для них темпі і використання завдання залежно від рівня їхньої підготовки.

Список літератури:

1. Вишневський О. Теоретичні основи сучасної української педагогіки: [навч. посіб. для студ. вищ. пед. навч. закл.]. – Дрогобич : Коло, 2003. – 528 с.
2. Гриньова М. В. Педагогічні технології: теорія і практика / М. В. Гриньова // Науковий вісник : зб.наук. праць / Миколаївський держ. ун-т. – Миколаїв, 2008. – Вип. 23, т. 1. - С. 67 - 79.
3. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології: навч. посіб. / І.М. Дичківська. - К.: Академвидав, 2004. - 352 с.
4. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Бібліотека з освітньої політики / Під заг. ред. О.В. Овчарук. - К.: „К.І.С”, 2004.3-21.
5. Кухаренко В.М. Дистанційний навчальний процес: Навчальний посібник / Кухаренко В.М., Сиротинко Н.Г., Молодих Г.С., Твердохлебова Н.Є. // За ред. В.Ю. Бикова та В.М. Кухаренка.– К.: Міленіум, 2005. - 292 с.
6. Прокопенко І.Ф. Сучасні педагогічні технології в підготовці вчителів: [навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.] / І.Ф. Прокопенко, В.І. Євдокимов. - Х.: Колегіум, 2008. – 344 с.